

Thuis in het Verpleeghuis

Waardigheid en trots op elke locatie

Donny Zwennes: ‘De mooiste verhuizing? Als mensen niet beseffen dat ze verhuisd zijn!’

Donny Zwennes werkte als voorlichter bij de Kamer van Koophandel, maar besloot zijn loopbaan een volledig andere richting in te sturen. Hij kreeg het idee om een verhuisbedrijf te beginnen dat écht de tijd neemt voor ouderen. De verhuizer gaat zorgvuldig te werk en weet bij de verhuizing naar het verpleeghuis de ‘oude’ woonkamer vrijwel exact te kopiëren naar de nieuwe omgeving – zeer waardevol bij voornamelijk mensen met dementie. Hij oogst dan ook veel waardering en succes. Donny startte met zijn diensten in de regio Haaglanden maar is inmiddels door vrijwel het hele land actief.

‘Ik kom al achttien jaar in verpleeghuizen. Het begon met mijn vader, die op meerdere plaatsen het geluid tijdens Alzheimercafé’s regelt. Ik ben vaak met hem meegegaan en dan hoor je allerlei verhalen. Van mensen die zelf een vorm van dementie hebben, maar ook van mantelzorgers en professionals. Zo heb ik al vaak gehoord dat het verhuizen van iemand met dementie naar een verpleeghuis problematisch is. Dat is niet zo gek. Plotseling staan daar mannen in je woning die al jouw spullen op komen halen. En voor je het weet, zit je dan in een verpleeghuis. Mensen weten in zo’n verpleeghuis niet waar ze zijn. Ze worden heel onrustig, staan ’s nachts op en gaan dwalen. ‘Mijn moeder was nooit agressief en nu wel’, vertellen de kinderen dan.

‘Een eerste huisbezoek doe ik zelf’

Ik wilde daar iets mee. Ik werkte als voorlichter bij de Kamer van Koophandel, maar kom uit een

ondernemersfamilie. Zo ontstond het idee om zelf een verhuisbedrijf te beginnen dat echt de tijd neemt voor ouderen. Ik doe dit nu twee jaar en heb vijf medewerkers in dienst. Maar een eerste huisbezoek bij een verhuizing naar het verpleeghuis doe ik zelf. En altijd met bijvoorbeeld een professional die de bewoner kent, of een familielid. Ik ben namelijk geen kleine jongen. Als mensen mij alleen voor de deur zien staan, doen ze misschien niet eens open.

Tijdens zo'n eerste bezoek loop ik de hele woning door en stel ik onmogelijke vragen. Of iemand een schilderij zelf heeft gemaakt bijvoorbeeld, of hoe iemand aan dat ene mooie beeldje komt. Zo breekt het ijs en kan ik achterhalen wat voor iemand echt van emotionele waarde is. Wat dus beslist mee moet naar het verpleeghuis en wat niet. Want iedereen verhuist van groot naar klein.

Dingen van dertig jaar geleden weten mensen vaak nog wel

Voor de verhuizing maken we veel foto's in de woning. Van de muren en de inrichting, maar ook van de inhoud van lades of een boekenkast. Op de dag van de verhuizing zelf proberen we de bewoner elders onder te brengen, bijvoorbeeld bij familie of de dagbesteding. Alles wordt heel zorgvuldig ingepakt en in het verpleeghuis weer uitgepakt. De kamer wordt dan ingericht zoals thuis. Dus als de sokken in die ene la lagen, dan liggen ze in het verpleeghuis ook weer op diezelfde plek. En dat ene schilderijtje dat thuis links aan de muur hing, hangt nu ook weer links. Het kortetermijngeheugen van mensen met dementie wordt als eerste aangetast. Maar dingen van dertig jaar geleden weten mensen vaak nog wel. Als de nieuwe woning er vertrouwd uitziet, is dat heel prettig voor mensen. De onrust slaat niet zo snel toe. Ik hoor dat ook vaak terug van familieleden en verpleegkundigen.

Ze leefde in haar stoel

Ik kan inmiddels een boek schrijven over wat ik allemaal heb meegemaakt. Ik zie veel eenzaamheid en verwaarlozing. Zoals die ene mevrouw die al zes jaar niet meer buiten was geweest en zo ongeveer in haar stoel leefde. De kinderen lieten het maar zo. Na de verhuizing sliep ze voor het eerst in een bed, heerlijk vond ze het. Het komt ook wel eens voor dat de bewoner thuis is tijdens de verhuizing. Dan verdwijnt je even naar de gang, kom je terug en zegt zo'n bewoner: 'Wat doet u hier nu? Verhuizen? Maar ik ga helemaal niet verhuizen'. En dan leg ik het geduldig weer uit, al is het de zoveelste keer die dag. Daar selecteer ik de mensen die ik in dienst neem ook op: ze moeten heel geduldig en sociaal zijn. Je moet goed kunnen omgaan met mensen met dementie. En ja, je moet stevig gebouwd zijn, je moet immers wel kunnen verhuizen!

'U bent die verhuizer'

Na de verhuizing gaan we altijd even kijken of er nog vragen of wensen zijn. We willen mensen goed achterlaten. Er zijn verpleeghuizen waar ik al heel vaak geweest ben. Het bijzondere is dat er bewoners zijn die mij herkennen: 'u bent die verhuizer', zeggen ze dan. Dat kunnen ze dan wel onthouden.

In principe regelen wij de hele verhuizing, inclusief het ontruimen van de oude woning. We nemen de regie

over en voor familie is dat vaak heel fijn. Dementie is ook voor de naasten een nare ziekte. Ik krijg vaak bedankjes van familieleden en het personeel in verpleeghuizen reageert doorgaans positief. Dat mijn werk gewaardeerd wordt, daar doe ik het voor. Maar de mooiste verhuizing? Dat is wanneer mensen niet beseffen dat ze verhuisd zijn.'

Meer weten

- Lees '[Verhuizen naar het verpleeghuis](#)' waarin we enkele verhalen, tips en tools bundelden die een inkijkje geven in ervaringen en initiatieven over verhuizen naar het verpleeghuis.
- Lees ook het artikel '[Minder onrust bij verhuizing naar verpleeghuis door identieke woonkamer als thuis](#)'
- Bekijk ook het artikel dat in het Algemeen Dagblad verscheen: '[Nieuwe woning? Meneer, ik woon hier al veertig jaar!](#)', Maja Landeweer, 23 december 2015
- Bezoek de [website van Zwennes Totaal Service](#) met mooie reacties van familie

---

tags:

[Dementie](#) (258), [Wonen](#) (58)

thema:

[Cliënt centraal](#) (188)